

EUROPA-PARLAMENTET

2004

2009

Økonomi- og Valutaudvalget

FORELØBIG
2006/2101(INI)

16.5.2006

UDKAST TIL BETÆNKNING

om forsyningspligtydelser
(2006/2101(INI))

Økonomi- og Valutaudvalget

Ordfører: Bernhard Rapkay

Rådgivende ordfører(*):

József Szájer, Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse

(*) Udvidet samarbejde mellem udvalg - Forretningsordenens artikel 47

PR_INI

INDHOLD

	Side
FORSLAG TIL EUROPA-PARLAMENTETS BESLUTNING	3
BEGRUNDELSE	9

FORSLAG TIL EUROPA-PARLAMENTETS BESLUTNING

om forsyningspligtydelser (2006/2101(INI))

Europa-Parlamentet,

- der henviser til Kommissionens meddelelse til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget med titlen „Hvidbog om forsyningspligtydelser” (KOM(2004)0374),
- der henviser til Kommissionens meddelelse med titlen „Iværksættelse af Fællesskabets Lissabon-program – Socialydelser af almen interesse i Den Europæiske Union“ (KOM(2006)0177),
- der henviser til artikel 36 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder vedrørende adgangen til tjenesteydelser af almen økonomisk interesse,
- der henviser til artikel 2, 5, 16, 73, 86, 87, 88 og 295 i EF-traktaten,
- der henviser til artikel I-3, I-5 og III-122 i Traktaten om en forfatning for Europa,
- der henviser til dets forudgående beslutninger om forsyningspligtydelser, især dets beslutning af 13. november 2001 om Kommissionens meddelelse ”Forsyningspligtydelser i Europa” KOM(2000)0580¹ og dets beslutning af 14. januar 2004 om Kommissionens grøn bog om forsyningspligtydelser KOM(2003)0270² og dets beslutning af 22. februar 2005 om statsstøtte som kompensation for offentlige tjenesteydelser³,
- der henviser til dets lovgivningsmæssige beslutning af 16. februar 2006 om forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om tjenesteydelser i det indre marked (KOM(2004)0002)⁴,
- der henviser til formandskabets konklusioner fra Det Europæiske Råd i Lissabon den 15. og 16. marts 2000, Det Europæiske Råd i Nice den 7., 8. og 9. december 2000, Det Europæiske Råd i Laeken den 14. og 15. december 2001 og Det Europæiske Råd i Barcelona den 15. og 16. 2002 om forsyningspligtydelser,
- der henviser til retspraksissen fra EF-Domstolen med hensyn til forsyningspligtydelser, især „Teckal-dommen“ af 18. november 1999⁵, „Chronopost-dommen“ af 3. juli 2003⁶, „Altmark-dommen“ af 24. juli 2003⁷, „Stadt-Halle-dommen“ af 11. januar 2005⁸ og

¹ EFT C 140 E af 13.6.2002, s. 153.

² EUT C 92 E af 16.4.2004, s. 294.

³ EUT C 304 E af 1.12.2005, s. 117.

⁴ Vedtagne tekster, P6_TA(2006)0061.

⁵ Sag C-107/98, Teckal Srl/Comune di Viano und Azienda Gas-Acqua Consorziale (AGAC) di Reggio Emilia, Sml. 1999, I-8121.

⁶ Forenede sager C-83/01 P, C-93/01 P og C-94/01 P, Chronopost m.m., Sml. 2003, I-6993.

⁷ Sag C-280/00, Altmark Trans GmbH og Regierungspräsidium Magdeburg/Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH, Sml. 2003, I-7747.

⁸ Sag C-26/03, Stadt Halle og RPL Recyclingpark Lochau GmbH/Arbeitsgemeinschaft Thermische Restabfall-

dommen af 13. januar 2005¹,

- der henviser til forretningsordenens artikel 45,
 - der henviser til betænkning fra Økonomi- og Valutaudvalget og udtalelser fra Udvalget om International Handel, Kultur- og Uddannelsesudvalget, Retsudvalget, Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender, Transport- og Turismeudvalget, Udvalget om International Handel, Udvalget om Industri, Forskning og Energi og Regionaludviklingsudvalget (A6-0000/2006),
- A. der henviser til, at det europæiske opbygningsarbejde har tre principper som referenceramme,
- solidaritet, som fører sammen og beror på målene om socialt, økonomisk og territorialt sammenhold,
 - samarbejde, som skal muliggøre en iværksættelse af de transnationale og europæiske bestræbelser i EU-traktaterne og -programmerne, og
 - konkurrence, som skal muliggøre en fuldførelse af EU's indre marked på grundlag af reglerne om social markedsøkonomi, og som reguleres af en konkurrencelovgivning, som udgør en væsentlig demokratisk ret for ikke kun at begrænse statens magt, men især også begrænse økonomisk magtmisbrug og sikre forbrugerretlig beskyttelse,
- B. der henviser til, at forsyningspligtydelser er et af de områder, hvor spændingsforholdet mellem disse tre principper p.t. er stærkest, og hvor nødvendigheden af politiske og lovgivningsmæssige foranstaltninger tydeligst kan mærkes,
- C. der henviser til, at det at have rådighed over effektive forsyningspligtydelser er en fast bestanddel af de økonomiske, samfundsmæssige og sociale systemer i alle medlemsstater og af den europæiske socialmodel, og at de alt efter medlemsstat er udformet særdeles forskelligartet, og at målet om en vellykket fuldførelse af det indre marked skal få Den Europæiske Union til at fremme en indførelse af effektive forsyningspligtydelser for alle,
- D. der henviser til, at det under hensyntagen til subsidiaritetsprincippet i artikel 5, stk. 2 i EF-traktaten alene er medlemsstaternes og deres lokale myndigheders opgave at bestemme, hvilke tjenesteydelser der er forsyningspligtydelser, og hvad der er den rigtige forretningsførelse,
- E. der henviser til, at der med hensyn til foreneligheden af regler om det indre marked og konkurrence med et velfungerende system af forsyningspligtydelser skal skabes mere retssikkerhed for at sikre de nationale, regionale og lokale myndigheders kompetencer for at stille forsyningspligtydelser til rådighed,
- F. der henviser til, at de sektorspecifikke EU-direktiver for forsyningspligtydelser i netbundne brancher og i andre sektorer, hvor der blev opnået eller indledt en åbning af markedet, udgør en pålidelig ramme, men at disse ikke giver en tilstrækkelig retssikkerhed for alle områder af forsyningspligtydelser,

und Energieverwertungsanlage TREA Leuna, Sml. 2005, I-1.

¹ Sag C-84/03, Kommissionen/Spanien, Sml. 2005, I-139.

- G. der henviser til, at de mange sektorrelaterede initiativer med henblik på at åbne det indre marked inden for forsyningspligtigheder samt forslagene til et tjenesteydelsesdirektiv¹ til dels skaber forvirring og til dels blotlægger konceptionelle modsigelser, som igen udløser tvister og retssager,
- H. der henviser til, at EF-traktaten i artikel 16 og artikel 86, stk. 2 ganske vist henviser til tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, men ikke giver en definition på udtrykket, at forsyningspligtigheder overhovedet ikke nævnes i EF-traktaten, men kun blev indført af Kommissionen inden for rammerne af en meddelelse, og at der i tjenesteydelsesdirektivet i henhold til Europa-Parlamentets lovgivningsmæssige beslutning af 16. februar 2006 er undtaget tjenesteydelser af almen økonomisk interesse fra anvendelsesområdet for artikel 16 i EF-traktaten, og at forsyningspligtigheder helt er undtaget fra tjenesteydelsesdirektivet, men en entydig afgrænsning er i mangel af en definition ikke mulig,
- I. der henviser til, at de forskellige former for administration og partnerskab mellem de økonomiske deltagere, som har fået til opgave at tage sig af disse ydelser, fremmes mere end hidtil, og at dette bør ske under overholdelse af medlemsstaternes kompetence for levering og tildeling af disse tjenesteydelser med henblik på at få effektive kvalitetsbaserede tjenesteydelser,
- J. der henviser til, at Fællesskabets målsætning om et højt forbrugerbeskyttelsesniveau her bør stå stærkere i fokus, idet der sørges for, at informations- og klageretten for modtagerne af forsyningspligtigheder styrkes, at der i passende grad bliver taget hensyn til deres økonomiske interesser og at deres krav om et effektivt retsmiddel i tilfælde af misligholdelse af disse rettigheder anerkendes,
1. fastslår, at dets forudgående beslutninger om forsyningspligtigheder af 13. november 2001, 14. januar 2004 og af 22. februar 2005 fortsat har relevans;
 2. understreger, at tjenesteydelser af almen økonomisk interesse leveres i et europæisk indre marked og derfor er underlagt de europæiske retsregler vedrørende det indre marked, offentlige kontrakter, konkurrence og statsstøtte;
 3. foreslår, at der for forsyningspligtigheder på den ene side skal sondres mellem de ydelser, som er af markedsmæssig natur, især finansieres af brugeren, af EF-traktaten betegnes som tjenesteydelser af almen økonomisk interesse og er underlagt en ordning for forpligtelser for almenheden eller universalydelser, og på den anden side de ydelser, som ikke er af markedsmæssig natur, især finansieres via offentlige midler og betegnes som tjenesteydelser af almen ikke-økonomisk interesse;
 4. beklager, at EF-Domstolen med sin retspraksis og Kommissionen via dens fortolkning i enkelte sager bestemmer de gældende regler for dette område;
 5. er derfor af den opfattelse, at der
 - i de lokale, regionale og nationale myndigheders interesse, for at de i alle borgeres interesse kan tilbyde og sikre egnede tjenesteydelser inden for en entydigt afgrænset ramme af regler vedrørende konkurrence og det indre marked,

¹ Kommissionens forslag af 25. februar 2004 til et direktiv fra Europa-Parlamentet og Rådet om tjenesteydelser i det indre marked (KOM(2004)0002). Ændret ved forslag af 4. april 2006 (KOM(2006)0160).

- i de (offentlige, overskudsorienterede eller ikke-erhvervsorienterede) virksomheders interesse, som leverer sådanne tjenesteydelser eller tilbyder at levere dem, for at disse ved, hvilke betingelser og forpligtelser der kan pålægges dem af myndighederne efter gældende lovgivning af tvingende nødvendige årsager i almenhedens interesse, og
- i tjenesteydelsesbrugernes interesse, for at de har sikkerhed for, at tilbud kan foretages på rimelige betingelser med henblik på tilgængelighed, kvalitet, overkommelighed osv.,

skal skabes mere retssikkerhed ved en lovramme med det mål at fastlægge fælles koncepter og principper;

6. understreger, at der ikke må sættes spørgsmålstejn ved eksisterende sektorspecifikke fællesskabsretlige regler på dette område, og at nødvendigheden af sektorspecifikke ordninger skal respekteres;
7. opfordrer Kommissionen til for området social- og sundhedsydelser at skabe mere retssikkerhed og fremlægge forslag herom;
8. foreslår, at en kompetent myndighed – hvis den har til hensigt at fastlægge en levering af en tjenesteydelse af almen økonomisk interesse – udsteder en sådan retsakt, hvori der på forhånd opføres og bestemmes klart definerede forpligtelser for almenheden, som pålægges leverandøren af tjenesteydelsen;
9. foreslår, at en kompetent myndighed – hvis den påtænker at finansiere forsyningspligtydelser på anden vis end ved en direkte finansiering ud fra dens almindelige budget – beslutter sig for en af følgende finansieringsformer under hensyntagen til bestemmelserne i EF-traktaten, især artikel 86, stk. 2: Tildeling af eksklusive og særlige rettigheder, tildeling af kompensation for levering af offentlige tjenesteydelser, involvering af en fond til levering af offentlige tjenesteydelser, etablering af et ensartet takstsystem;
10. foreslår, at – hvis en kompetent myndighed overvejer at yde en kompensation for levering af offentlige tjenesteydelser for at sikre finansieringen af en forsyningspligtydelse – denne kompensation ikke betragtes som statsstøtte i medfør af artikel 87 i EF-traktaten, hvis
 - grundlaget for eller formlen til beregning af kompensationsbetalingerne blev fastlagt i en objektiv og gennemsigtig procedure og
 - kompensationens størrelse er i overensstemmelse med princippet om omkostningsdækning;
11. understreger i denne sammenhæng endnu engang, at Kommissionens afgørelse 2005/842/EF af 28. november 2005 om anvendelse af artikel 86, stk. 2 i EF-traktaten på statsstøtte, der som kompensation ydes bestemte virksomheder, som har fået til opgave at levere tjenesteydelser af almen økonomisk interesse¹, skal gennemføres med klarhed;
12. understreger, at det er op til den kompetente myndighed at påtage sig den direkte levering af en forsyningspligtydelse eller at tildele leveringen til eksterne leverandører af tjenesteydelser;

¹ EUT L 312 af 29.11.2005, s. 67.

13. er af den opfattelse, at den eksterne levering af en forsyningspligttydelse for myndigheden skal medføre, at denne tjenesteydelse tildeles på grundlag af en offentlig tjenesteydelseskontrakt; dette princip bør imidlertid stadig gøre det muligt for en kompetent myndighed at tildele en offentlig tjenesteydelseskontrakt i hastesager, ved ringe konsekvenser for handelen mellem medlemsstaterne eller ved specielle forhold omkring bestemte forsyningspligttydelser direkte uden en sådan procedure til en leverandør af eget valg; Kommissionen bør i disse situationer sammen med medlemsstaterne og Europa-Parlamentet i en forordning fastlægge denne undtagelse samt betingelserne og kriterierne herfor analogt med „Altmark-kriterierne“;
14. kræver i denne sammenhæng og med henblik på at opnå effektivitetsfordele ved at inddrage nye leverandører og former for levering af forsyningspligttydelser, at der meget hurtigt skabes mere retssikkerhed for de forskellige interkommunale organisationsformer (interkommunalt samarbejde, egen levering inden for rammerne af in-house-tildeling, offentlig-privat partnerskab, tildeling af koncessioner), og opnås en afklaring på anvendelsesområdet for den europæiske konkurrence-, tildelings- og støttelovgivning samt alment og og i hele Europa gældende kriterier;
15. er af den opfattelse, at den kompetente myndighed bør sørge for, at der i de sektorer, hvor den har fastlagt en ordning for forpligtelser for almenheden eller universalydelsesforpligtelser eller særlige mål, bliver anvendt de for den pågældende sektor egnede reguleringsformer og -instrumenter på grundlag af gennemsigtige regler;
16. er desuden af den opfattelse, at reguleringsinstrumenter med henblik på at opnå mere gennemsigtighed og forbrugerbeskyttelse mindst skal gøre det muligt, at der udstedes regler på følgende områder:
 - Fastlæggelse af adgangsmodaliteter til de eksisterende net, såfremt adgangen er nødvendig for at levere tjenesteydelsen;
 - fastlæggelse af pris- og/eller takstbetingelser for levering af tjenesteydelsen;
 - ordning for en mindelig bilæggelse af tvister mellem leverandøren af tjenesteydelsen og brugeren uanset muligheden for at gøre brug af retsmidler; og
 - konsultation og evt. involvering af de myndigheder, som er kompetente for konkurrenceforhold, med enhver detalje, som kunne tyde på en overtrædelse af de nationale konkurrenceregler og de konkurrenceregler, som er anført i EF-traktaten;
17. foreslår desuden med henblik på at få effektive forsyningspligttydelser af høj kvalitet på frivillig basis at fastsætte objektive og gennemsigtige kvalitetsstandarder for at sikre en opfyldelse af forpligtelserne for almenheden, af universalydelsen eller de særlige mål, som leverandøren af en forsyningspligttydelse har fået stillet; ved fastlæggelsen af sådanne kvalitetsstandarder bør der tages hensyn til følgende punkter:
 - Beskyttelse og sikkerhed for brugerne af tjenesteydelsen,
 - rimelighed og proportionalitet for standarden i forhold til de mål og omkostninger, som er knyttet til tjenesteydelsen,
 - en så stor udbredelse og offentliggørelse som muligt af standarden og
 - en let og effektiv kontrol af, om standarden er overholdt. Standarden kunne fastlægges på grundlag af et charter eller en adfærdskodeks;

18. opfordrer Kommissionen til på grundlag af sin beslutning af 14. januar 2004, sin beslutning af 9. marts 2005 om en halvtidskontrol af Lissabon-strategien¹, sin beslutning af 15. marts 2006 vedrørende bidraget til Det Europæiske Råds forårsmøde 2006 med henblik på Lissabon-strategien² og den nærværende beslutning at fremlægge et forslag til en egnet lovramme;
19. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Rådet og Kommissionen.

¹ EUT C 320 E af 15.12.2005, s. 164.

² Vedtagne tekster, P6_TA(2006)0092.

BEGRUNDELSE

Offentlige tjenesters betydning

Adgang til offentlige tjenester af en høj kvalitet er et område af stor politisk betydning. Gode skoler og hospitaler, rent vand, sikker og pålidelig befordring og transport og energi figurerer f.eks. i de fleste definitioner af en god livskvalitet.

Offentlige tjenester udgør imidlertid ikke kun et væsentligt element i de enkelte borgers livskvalitet. De spiller også en hovedrolle i EU's vigtige Lissabon-strategi, der sigter mod at udnytte styrkerne i EU's sociale og økonomiske model som fundament til etableringen af den mest dynamiske, sammenhængende og bæredygtige økonomi i verden. Gode offentlige tjenester kan hjælpe med at overvinde økonomisk stagnation, social udstødelse og isolation, styrke social og territorial sammenhæng og forbedre EU's indre markeds funktion og eksterne konkurrenceevne.

Offentlige tjenester af høj kvalitet - som er åbne og gennemsigtige med lige adgang for alle - er derfor væsentlige elementer i den europæiske samfundsmodel. Markedskræfterne alene matcher ikke altid i tilstrækkelig grad de offentlige tjenesters dynamiske karakter. Offentlige myndigheder på alle niveauer er derfor dybt involveret i at levere, tilrettelægge eller - i forskellig grad - finansiere eller støtte sådanne tjenester. Det er ikke EU's opgave at gribe ind i udførelsen af sådanne tjenester. I stedet bør EU ifølge ordføreren skabe mere retssikkerhed, som gør det muligt for de offentlige myndigheder på alle niveauer at udføre deres opgave med hensyn til at beskytte almenvellets interesse i forbindelse med leveringen af disse tjenester. Og EU har også en rolle at spille med hensyn til at sikre et fyldestgørende kvalitetsniveau i hele EU, idet EU-borgerne tilbydes gode og effektive offentlige tjenester af en høj kvalitet.

Hvad er offentlige tjenester?

Der hersker forskellige opfattelser af, hvad "offentlige tjenester" består i. Én teori går ud på, at offentlige tjenester er tjenester, der leveres eller finansieres af den offentlige sektor. Ifølge en anden teori er hovedkriteriet, om tjenesterne leveres "i almenvellets interesse" ... og i denne komplicerede debat er der fremsat mange andre definitioner.

Ifølge ordføreren bør der indledes et proces til afklaring af de forskellige opfattelser af offentlige tjenester med henblik på at sondre mellem forsyningspligtigheder, som på den ene side består af tjenesteydelser af kommerciel natur, der hovedsagelig finansieres af brugeren, og som EF-traktaten betegner som tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, jf. traktatens artikel 16, og på den anden side udgøres af tjenesteydelser af ikke-kommerciel natur, der hovedsagelig finansieres via offentlige eller sociale midler, og som kan betegnes som tjenesteydelser af almen ikke-økonomisk interesse, f.eks. forsyningspligtigheder, der udelukkende udspringer af de offentlige myndigheders sociale funktioner eller beføjelser.

Sigtet med artikel 16 er at sondre mellem de tjenester, der i væsentlig grad kan indvirke på det indre markeds funktion, fordi de er af økonomisk karakter, og ikke-økonomiske tjenester.

Ikke-økonomiske tjenester, som f.eks. omfatter politi og domstole, anses for områder, der fuldt og helt henhører under de nationale og subnationale myndigheder, hvor EU ikke har nogen kompetence. Desværre udstikker den nugældende EU-lovgivning ikke nogen klare retningslinjer for, hvorledes der skal sondres mellem tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, forsyningspligtydelser og andre tjenesteydelser - hvilket betyder, at det i de enkelte tilfælde ikke er klart, om og i hvilken udstrækning EU's regler for det indre marked finder anvendelse. Ordføreren ønsker derfor at starte en debat om en mulig afklaring i denne forbindelse.

Hensynet til forskellige nationale traditioner

Overalt i Europa anses gode offentlige tjenester for et væsentligt element i et civiliseret samfund. Men de nationale traditioner - hvad der udføres, hvorledes og af hvem - varierer betydeligt, hvilket skaber misforståelser og uklarhed med hensyn til, hvad der præcist menes med offentlige tjenester, og tilmed tilbageholdenhed med at forsøge at udvikle fælles EU-kriterier og -retningslinjer.

De nationale, regionale og lokale myndigheder lægger stor vægt på deres særlige beføjelse til at fastlægge egne politikker for borgerne. Men i praksis oplever de ofte indblanding fra Europa-Kommissionen eller EF-Domstolen, som har vurderet deres aktiviteter med udgangspunkt i reglerne for EU's indre marked - idet de f.eks. finder, at krydssubsidiering strider imod statsstøtteregele, pålægger forpligtelser til bekostelige offentlige indkøbsprocedurer eller behandler visse forpligtelser til levering af offentlige tjenester som barrierer for EU's indre marked.

Efter ordførerens opfattelse er der på nuværende tidspunkt ingen garantier for en effektiv beskyttelse af det lokale selvstyre eller nogen retssikkerhed for offentlige tjenesteydere, offentlige myndigheder, private virksomheder og brugere af tjenesteydelser.

Sigtet med at skabe mere retssikkerhed bør være at afklare situationen med henblik på at beskytte det lokale selvstyre og nærhedsprincippet, idet man definerer forbindelsen mellem på den ene side reglerne for det indre marked og på den anden opfyldelsen af målsætningerne af almen interesse i forbindelse med udførelsen af de forsyningspligtydelser, der ikke har en væsentlig økonomisk dimension, og som kunne indvirke på det indre markeds funktion.

Uklarhed og usikkerhed i den nuværende lovgivning

Selv om den foreslåede forfatningstraktat, når den først er ratificeret, vil yde en forfatningsmæssig sikkerhed for forsyningspligtydelser, giver en detaljeret lovgivning - der er akkumuleret over mange år - en stor usikkerhed i praksis, fordi traktaten kun fastsætter de mest almindelige principper for offentlige tjenester, mens der foreligger en detaljeret EU-lovgivning, som fortolker og gennemfører reglerne for det indre marked.

Det er uklart, i hvilket omfang forsyningspligtydelser eller tjenesteydelser af almen økonomisk interesse er dækket af f.eks. konkurrencelovgivningen, lovgivningen vedrørende det indre marked eller regler, der har til formål at regulere subsidier eller liberalisere offentlige indkøb. Udviklingen i lovgivningen sker ad Kommissionens og EF-Domstolens

ofte uforudsigelige kringlede veje. Og liberaliseringen af de forskellige offentlige netværkstjenester - f.eks. telekommunikation, post, energi og jernbaner - er gennem årene blevet baseret på forskellige regler, hvilket har gjort lovgivningen endnu mere kompleks og uklar. Hertil kommer, at finansieringen og forvaltningen af de offentlige tjenester i EU afhænger af den uforudsigelige udvikling i retspraksis og retslig fortolkning.

Kommissionens seneste grøn- og hvidbøger om forsyningspligtigheder **og den nye meddelelse vedrørende** sociale forsyningspligtigheder har skuffet dem, der håbede på en ny, mere sikker lovgivningsmæssig situation for offentlige tjenester, idet Kommissionens dokumenter ikke giver større retssikkerhed for alle de nævnte aspekters vedkommende. Hertil kommer, at forslagene til et tjenesteydelsesdirektiv rejser nye spørgsmål vedrørende den fremtidige situation for dynamiske offentlige tjenester.

Opfordring til tilvejebringelse af en større retssikkerhed for offentlige tjenester

For at beskytte forsyningspligtigheder og gøre en ende på retsusikkerheden bør EU straks og sideløbende med det nuværende arbejde på et bredere tjenesteydelsesdirektiv udstikke generelle lovgivningsmæssige rammer for offentlige tjenester, der supplerer de nugældende sektorspecifikke og nationale bestemmelser, og som tager udgangspunkt i proceduren for fælles beslutningstagning med Europa-Parlamentet.

De nye lovgivningsmæssige rammer skal:

- afklare ansvarsdelingen mellem EU og medlemsstaterne
- indføre kriterier for en klar sondring mellem tjenesteydelser af almen "økonomisk" interesse og tjenesteydelser af almen "ikke-økonomisk" interesse, for hvilke der gælder forskellige lovbestemmelser
- knæsatte de lokale myndigheders rettigheder med hensyn til udformning og forvaltning af de offentlige tjenester, som henhører under deres ansvarsområde
- sikre borgerne ret til et lokal input, der medfører, at deres behov, krav og problemer undersøges hurtigt og direkte, og som beskytter forbrugerrettighederne og de borgerlige rettigheder
- respektere behovet for en særlig sektorspecifik lovgivning for visse tjenester og etablere en klar forbindelse til en sådan lovgivning og til det tjenesteydelsesdirektiv, som på nuværende tidspunkt er til behandling i Parlamentet
- sikre overholdelsen af følgende principper: gennemsigtighed, åbenhed, solidaritet, en tjeneste af høj kvalitet, universalitet, lige adgang, partnerskab med civilsamfundet og inddragelse af arbejdsstyrken
- afklare principperne for finansiering af de offentlige tjenester og af forpligtelserne til offentlige indkøb, navnlig vedrørende forskellige og nye former for udførelse og forvaltning i en dynamisk offentlig tjenesteydelsessektor.

Den faktiske definition, udformning, tilrettelæggelse og finansiering af forsyningspligtigheder, hvad enten disse er økonomiske eller ikke-økonomiske, bør fortsat varetages af medlemsstaterne og deres regionale og lokale myndigheder. Under forudsætning af at ovenstående hovedregler og -kriterier overholdes, efterlyser ordføreren et bredt spektrum af

Ekstern oversættelse

løsninger for udførelse af tjenester på lokalt plan, som opfylder de lokale behov.